

תת"ע (חדרה) 10571-10-24 - מדינת ישראל נ' טלאל אלקבהא

תת"ע (חדרה) 10571-10-24 - מדינת ישראל נ' טלאל אלקבהאשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 10571-10-24

מדינת ישראל

נגד

טלאל אלקבהא

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[10.08.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 20.4.25.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובצירופותיה ובתגובת המשיבה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הזמנה לדיון, הכוללת את שמו של המבקש, כתובתו, וכן סטטוס המסירה נמסרה ביום 14.11.24 למבקש "לידי הנמען הרשום", וחתימת המקבל מופיעה על אישור המסירה; כך שקיימת אינדיקציה ברורה לזימון המבקש לדיון בו נשפט בהיעדרו, וזאת נוכח אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט; ואין די בטענת המבקש בעלמא, כי החתימה אינה חתימתו ולא קיבל זימון לבית המשפט, כדי להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שהטענה לא גובתה בראייה כלשהי; והמבקש לא הציג ראייה או אסמכתא כלשהי שיש בה כדי להטיל ספק בדבר המסירה ולסתור את חזקת המסירה. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 27308-03-19 משה מתוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.03.2019); וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 22443-05-21 רביע נ' מדינת ישראל, 13.6.21, בפסקה 6.

כאמור, גם הטענה, כי החתימה על האישור אינה משתייכת לנאשם, נטענה בעלמא ולא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; וכפי שנפסק "משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, בירור בדואר בעניין זה." (עפ"ת (מחוזי מרכז) 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל, 4.1.23).

על המבקש לבטל פסק דין בהעדר התייצבות, עליו לפרט בבקשתו את מכלול טענותיו ולתמוך אותן באסמכתאות, ולא להסתפק בכפירה כללית בלבד שלפיה לא זומן; ובעניינו, המבקש לא צירף לבקשה אסמכתאות כלשהן לכפירתו באישור המסירה, ופרט להצהרה בעלמא שלא התקבל זימון לדיון, לא נעשה כל בירור מצד המבקש בסניף הדואר אשר באמצעותו נמסר הזימון, כדי להפריך את המצוין באישור המסירה על ידי עובד הדואר, ולסתור את חזקת המסירה.

מעבר לצורך יצוין, כי אין גם בטענה (שנטענה בבקשה ולא בתצהיר) כי המבקש לא הופיע לדיון עקב מחלה ושלח לבית המשפט בקשה לדחיית מועד הדיון ולא קיבל החלטה, כדי להצדיק את אי ההתייצבות לדיון; ומטענה זו עולה כי, המבקש ידע על קיומו של דיון בעניינו והיה עליו לבדוק מה עלה בגורלו של הדיון באופן יזום; וכפי שנפסק "היה על המערער לעקוב ולוודא למתי נקבע המשפט אם ביקש את דחייתו. עניין של היגיון בריא ושכל ישר הוא, כי מקום בו בעל דין הוא זה שביקש את דחיית המשפט, עליו האחריות לעקוב ולוודא את המועד אליו נדחה המשפט (ראו: רע"פ 2349/07 שי דרור נ' מדינת ישראל, (2007)). המשימה פשוטה וקלה בעידננו באמצעות המרשתת ואתר בתי המשפט, או טלפונית למוקד השירות, או במזכירות בית המשפט, אותה פקד המערער מדי פעם, לפי מס' הבקשות שהגיש. זוהי אחריות בסיסית של בעל דין, אך לדאבון הלב המערער לא עמד בה." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 27644-08-24 ארביב נ' מדינת ישראל, 14.11.24 פסקה 11); ו"מצופה מאזרח בעל דין שהוגש נגדו כתב אישום גם אם מדובר בתיק תעבורה והגיש בקשה לדחיית הדיון, שלא ינוח על זרי הדפנה ויצא מתוך הנחה שהדיון לא יתקיים, ויצא את הארץ לחו"ל בלי שבדק האם ניתנה החלטה בבקשה שהגיש, מה היתה אותה החלטה, והאם הדיון נדחה. כל ציפייה אחרת שניסה ב"כ המערער לטעון כי מתבקשת מאזרח, אינה נכונה." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 6702-07-23 טמיר נ' מדינת ישראל, 7.9.23).

בבקשה גם נטען, כי המבקש לא קורא וכותב בשפה העברית ולא היה מודע שהיה עליו להיות במעקב אחרי ההחלטה שהגיש (סעיף 6 לבקשה); אך אין גם בטענה זו כדי להצדיק את אי ההתייצבות לדיון, וכפי שנפסק "קשיים בהבנת השפה העברית, כנטען, אינם מצדיקים את אי-ההתייצבותו של המערער לדיון. אם המערער לא הבין פרט כלשהו במסמכים שהתקבלו אצלו מטעם בית המשפט, היה עליו לטרוח ולברר כראוי את תוכנם. הוא לא היה רשאי להימנע מלעמוד על תוכנם של המסמכים בשל אי-שליטה בשפה העברית." (עפ"ת (מחוזי ירושלים) 61981-11-24 דעאס נ' מדינת ישראל, 5.1.25).

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו. ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם משום חשש לעיוות דין, על הנאשם להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק הדין (ראו: רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, (25.3.2018); רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל, (6.9.2017); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)); ואין די בטענה בדבר סיכויי הגנה טובה כדי להצדיק להיעתק לבקשה.

המבקש טוען בבקשתו (סעיף 8) כי: "...כן הוא מוסיף וטוען כי לאחר ובסמוך למתן הדו"ח והזימון למשפט הוא הסיר את המחדל וביטל הודעת אי השימוש ברכב והרכב עבר טסט שנית". הנה אם כן, לא נגרם עיוות דין, מאחר והמבקש מודה בבקשתו כי בעת ביצוע העבירה המחדל לא הוסר, ואף מציין כי רק מאוחר יותר למועד ביצוע העבירה - תיקן את מחדלו. ודוק, העבירה המיוחסת למבקש, שעניינה שימוש ברכב שנמסרה עליו הודעת אי-שימוש לפי תקנה 308(ד), היא עבירת אחריות קפידה (וראו רע"פ 4787/18 חג'אזי סאפי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.06.2018)).

גם העונש שהושת על המבקש (3 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר ומקובל לעבירה אותה ביצע, כשעונש הפסילה שהוטל עליו, הוא עונש המינימום הקבוע לעבירה זו.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)). עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אב תשפ"ה, 10 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.